

Arrest

nr. 287 833 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 22 juli 2020, in functie van haar in België verblijvende Nederlandse tante, F.E.Y., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De burgemeester van Stabroek nam op 22 juli 2020 de beslissing tot niet-inoverwegingneming van verzoeksters verblijfsaanvraag.

1.3. Verzoekster diende op 6 augustus 2020, in functie van F.E.Y., een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 16 november 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster diende op 2 december 2020, in functie van F.E.Y., een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 3 december 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Verzoekster diende op 30 december 2020, in functie van F.E.Y., een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.8. Bij arrest van 24 maart 2021 vernietigde de Raad de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2020.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 22 april 2021, in antwoord op de verblijfsaanvragen van 2 en 30 december 2020, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Verzoekster diende op 23 juni 2021, in functie van F.E.Y., een vijfde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 23 november 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.12. Verzoekster diende op 8 december 2021, in functie van F.E.Y., een zesde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9 december 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

1.14. Op 13 december 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster op 13 december 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Noord op 13/12/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: [E.Y.]

voornaam: [B.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij In het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht afgenomen door de politie van PZ Noord, dat zij hier geen partner noch kinderen heeft. Zij verklaart in België een nicht te hebben, [E.Y.F.]. Betrokkene diende reeds verschillende malen een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van gezinshereniging met mevrouw [E.Y.F.] in. Telkens werden deze verzoeken door de DVZ verworpen door middel van een bijlage 20 met bevel om het grond[...]gebied te verlaten en deze beslissingen werden aan betrokkene betekend respectievelijk op 18/11/2020, 11/05/2021, 01/12/2021 en 24/01/2022. Op 01/12/2021 werd aan betrokkene eveneens een inreisverbod (bijlage 13 sexies) geldig 3 jaar betekend. Betrokkene diende beroep in tegen de bijlage 20 met bevel en het inreisverbod, dit beroep werd echter verworpen door de RvV op datum van 25/02/2021.

Haar ouders wonen volgens betrokkene in Marokko maar zij verklaart er geen contact mee te hebben, de rest van haar familie zou volgens haar zeggen in Nederland verblijven. Verder verklaart betrokkene gezond te zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Roden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 18/11/2020, 11/05/2021, 01/12/2021 en 24/01/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 01/12/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7. tweede lid, van de wet van 15 december 1980, Is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 18/11/2020, 11/05/2021, 01/12/2021 en 24/01/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 01/12/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat zij niet is teruggekeerd naar Marokko omdat haar niet daar alles voor haar betaalde en haar niet ([E.Y.F.]) nu in België is en daarom zij ook, alles is te duur geworden voor haar in Marokko. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Er kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld.

Vasthouding

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep laattijdig is. Hij zet uiteen dat verzoekster zich sinds 13 december 2022 bevindt in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij houdt voor dat de beroepstermijn, overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in casu bijgevolg tien dagen bedraagt en dat het beroep dat op 12 januari 2023 werd ingesteld dus niet binnen de wettelijk voorziene beroepstermijn werd ingediend.

2.1.2. De Raad kan slecht vaststellen dat verweerder uitgaat van een incorrecte lezing van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;”

De beroepstermijn van tien dagen in voormelde bepaling geldt dus indien de betrokken vreemdeling “*zich op het ogenblik van de kennisgeving*” reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking van de regering was gesteld. Dit is in voorliggende zaak evenwel niet het geval. De bestreden beslissing werd verzoekster, blijkens de akte van kennisgeving, op 13 december 2022 om 19.45 uur ter kennis gebracht door een inspecteur van de politie en verzoekster werd pas nadien overgebracht naar een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is de beroepstermijn van dertien dagen, zoals

voorzien in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van toepassing en is het beroep dat op 12 januari 2023 werd ingesteld tijdig.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“In casu is de bestreden beslissing gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14 §3, 1° van de Verblijfswet.

Volgens artikel 74/14 §3 Verblijfswet kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien er een risico op onderduiken bestaat.

De bestreden beslissing stelt dat er een risico op onderduiken bestaat, gelet op het feit dat verzoekster zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Verzoekster betwist niet dat zij inderdaad in het verleden enkele bevelen heeft gekregen om het land te verlaten.

Zowel de Europese als de Belgische wetgever hebben benadrukt dat vrijwillige terugkeer de voorkeur verdient boven gedwongen terugkeer en dat derhalve een termijn voor vrijwillige terugkeer dient te worden toegekend zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt.

Ook het Hof van Justitie beklemtoont in zijn rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer, en dat hier slechts in bijzondere omstandigheden van kan worden afgeweken. De uitzonderingen op deze algemene regel, en aldus het risico op onderduiken, dienen derhalve op restrictieve wijze te worden toegepast, zoals onderstreept door Uw Raad.

Verzoekster meent dat niet enkel gekeken mag worden naar deze zeer algemene wettelijke criteria.

De overheid moet rekening houden met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Het risico op onderduiken moet immers actueel en reëel zijn, en worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek.

In casu werden de individuele elementen van dit dossier niet onderzocht noch besproken.

Er wordt derhalve onvoldoende rekening gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van betrokkene . Het risico op onderduiken is actueel noch reëel.

Verzoekster bleef in België wonen bij haar nicht, omdat een terugkeer naar Marokko absoluut onmogelijk is. Een menswaardig leven in Marokko is niet mogelijk, gelet op de culturele tradities.

Immers, verzoekster weigerde uitgehuwelijkt te worden, en is verstoten door haar ouders. Het is voor haar niet mogelijk om daar een nieuw gezin te stichten. Als alleenstaande vrouw heeft zij betrekkelijk weinig kansen op de socio-economische markt.

Het adres van verzoekster was gekend bij de autoriteiten. Zij werd immers daar opgezocht en meegenomen naar het gesloten centrum.

Het risico op onderduiken omvat twee cumulatieve vereisten, namelijk dat het onderzoek niet alleen gebaseerd is op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria, maar ook dat de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval worden onderzocht (RvV 27 maart 2019, nr. 219.060).

In casu kan niet besloten worden dat voldoende rekening gehouden werd met de individuele en concrete elementen uit het dossier. Immers, er werd enkel verwezen naar de vroegere verblijfs-procedures met haar nicht.

Dat de onmogelijkheid om terug te keren een element is waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden.

Dat verzoekster en haar nicht uiteraard een hechte familie vormen kan niet betwist worden. Ook het feit dat haar andere familieleden in Nederland woonachtig zijn, wordt nergens besproken.

Er is dus een echte en hechte familie- en gezinsrelatie in zowel België als Nederland.

Er vond geen afweging van belangen plaats, laat staan een zorgvuldige afweging van belangen.

Geenszins werd verwezen naar de correcte en actuele familiale situatie.

Nochtans blijkt dat het hebben van een vast adres dat gekend is door de autoriteiten en het hebben van een gezinsleven van de betrokkene in aanmerking moet worden genomen als specifieke omstandigheid.

Er vindt een schending plaats van de voormelde wetsartikelen alsook het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM."

3.2.1. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekster toont met haar betoog geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekster niet betwist dat zij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer specifiek van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel. Aangezien niet blijkt dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag in voorliggende zaak spelen, diende verweerder toepassing te maken artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Een schending van voormelde bepaling kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.2.3. Verzoekster voert aan dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat er een risico bestaat dat zij zal onderduiken en bijgevolg onterecht heeft besloten dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om haar geen termijn toe te kennen om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten. In dit verband moet worden geduïd dat de wetgever in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet het risico op onderduiken heeft omschreven als volgt:

"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een

procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

In artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet is verder bepaald dat een risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en, na een individueel onderzoek, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval, onder meer kan worden afgeleid uit het feit dat de betrokken vreemdeling duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden of dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Het kan, gezien de aan de Raad voorgelegde stukken, niet worden betwist dat aan verzoekster, alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissing werd genomen, reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend en dat haar ook een inreisverbod ter kennis werd gebracht. Verzoekster, die over een periode van bijna twee jaar vier maal een rechtsgeldig bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, kan bezwaarlijk voorhouden dat zij niet de kans kreeg om vrijwillig het land te verlaten en dat verweerder onzorgvuldig of onredelijk optrad om vervolgens, bij het nemen van een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te oordelen dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel zal houden en er dus een risico op onderduiken bestaat. Er is in voorliggende zaak geen sprake van een evolutie van verzoeksters situatie, van een gedrag waaruit blijkt dat zij de rechtsgeldig genomen beslissingen zal respecteren of van een aanpassing van haar houding, zodat de arresten van de Raad waarnaar wordt verwezen niet dienstig zijn. Het gegeven dat verzoekster bij haar tante in België kan verblijven en haar persoonlijke overtuiging dat zij, als alleenstaande vrouw, in Marokko, gelet op de culturele tradities, geen menswaardig leven zal hebben geeft geen aanleiding tot een ander besluit en laat niet toe te oordelen dat verweerder enig relevant feit over het hoofd heeft gezien. Verzoeksters loutere bewering dat zij is verstoten door haar ouders en haar toelichting dat zij zichzelf weinig kansen geeft op de socio-economische markt in Marokko leiden evenmin tot het besluit dat verweerder enig nuttig feit uit het oog verloor bij de beoordeling van de vraag of er een gevaar op onderduiken bestaat en of het te verantwoorden is om niet opnieuw een termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan. Het betoog van verzoekster, die benadrukt een hechte relatie met een in België verblijvend familielid te hebben en die verduidelijkt dat zij ook verwanten in Nederland heeft, houdt in wezen slechts een bevestiging in van verweerders vaststelling dat zij het land niet vrijwillig wenst te verlaten.

Een schending van artikel 74/14, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden benadrukt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven in België heeft. Het gegeven dat verzoekster, die dertig jaar oud is, tijdens haar precair of onwettig verblijf in het Rijk bij F.E.Y., een tante, kon verblijven laat niet toe tot dit besluit te komen. Ook uit het feit dat verzoekster verwanten heeft in Nederland kan niet worden afgeleid dat zij enig beschermenswaardig gezinsleven in het Rijk heeft dat verweerder onterecht niet bij het nemen van de bestreden beslissing heeft betrokken. De bestreden beslissing op zich vormt ook geen belemmering om een verzoek om gezinshereniging met personen die in Nederland verblijven in te dienen. Tevens moet worden gesteld dat zelfs indien verzoekster enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven zou hebben – hetgeen, zoals gesteld, niet blijkt – de bestreden beslissing in ieder geval geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf. Tot een inmenging in verzoeksters privé- of gezinsleven, die slechts mogelijk is met het oog op het bereiken van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde doelstellingen, kan, in deze omstandigheden, dus hoe dan ook niet worden besloten. Verzoekster maakt tevens niet aannemelijk dat zij enkel in België een privé- of gezinsleven kan hebben. Haar stelling, die erop neer komt dat zij meent dat zij in België meer socio-economische mogelijkheden heeft dan in Marokko, laat niet toe om tot dit besluit te komen. Er blijkt niet dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen de bestreden beslissing te nemen.

Tot een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden besloten.

3.2.5. Op basis van verzoeksters betoog kan ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK